

УДК 343.8

*Дільна З.Ф.**кандидат юридичних наук,**доцент кафедри кримінально-правових дисциплін**(Львівський державний університет внутрішніх справ)*

ЩОДО ПИТАННЯ НАДАННЯ ЗАСУДЖЕНИМ ПАЛІАТИВНОЇ ДОПОМОГИ: РЕАЛІЇ СЬОГОДЕННЯ

Постановка проблеми. Гуманізація кримінальної відповідальності та покарання у чинному кримінальному законі на сьогоднішній день виявляється саме у можливості застосування до особи засудженого інституту звільнення від покарання за хворобою. Власне застосування такого інституту переплітається із реалізацією права засудженого на охорону здоров'я під час відбування ним покарання. Проте, все ж існує ряд питань та зауважень саме до лікування засуджених та до медико-санітарного забезпечення їх діагностуванн, а відповідно, і можливості одержання особами, які відбувають покарання паліативної допомоги, як одного із видів медичної допомоги, завданням якої є використання певних лікувальних заходів та маніпуляцій, що покликані полегшити стан хворих засуджених у тих випадках, коли інші можливості лікування вже є вичерпані повністю.

Аналіз останніх досліджень. Питання щодо отримання засудженим ефективної медичної допомоги під час відбування ним покарання та можливість звільнення від відбування покарання за хворобою

© Дільна З. Ф., 2018

© Національний університет «Острозька академія», 2018

- Щодо питання надання засудженим паліативної допомоги: реалії сьогодення / З. Ф. Дільна // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2018. – № 2(18) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2018/n2/18dzfdrs.pdf>.

досліджувались у своїх працях такі вчені, як В.В. Антипов, В.А.Бадира, І.Г. Богатирьов, О.В. Бецул, Є.М. Бодюл, А.П. Гель, М.Я. Гуцуляк, Т.А.Денисова, О.М.Джужа, О.Г. Колб, А.А. Музика, А.Н. Костенко, В.А. Ломако, В.В. Скибицький, Г.С. Семаков, В.М. Трубніков, С.Я. Фаренюк, С.І. Халимон, І.В. Шмаров, І.Я.Яковець, В.І. Тютюгін, В.Т. Маляренко, І.О. Зінченко, І. П. Лановенко, М.І. Бажанов, О.Г. Фролова, Т.І. Нікіфорова, Ю.Л. Заросинський та багато інших вчених.

Постановка завдання. На сьогоднішній день, на жаль спостерігається високий рівень смертності в установах виконання покарань, який зрозуміло викликаний перш за все ненаданням належної медичної допомоги (наприклад, несвоєчасна діагностика захворювань, лікування не в повному обсязі, затримка у лікуванні тощо). Як свідчить статистика, протягом першої половини 2018 року в установах виконання покарань вмерло 234 особи (показник смертності в розрахунку на рік – 8,26, в минулому році він складав 9,95), з них у слідчих ізоляторах – 68 осіб (протягом 2017 року в СІЗО вмерло 164 особи). Число випадків суїциду під час перебування осіб в усіх установах позбавлення волі у першій половині 2018 року становило 19 осіб (минулого року – 46 випадків, показник смертності в розрахунку на рік 0,67, в минулому році – 0,81), з них випадків у слідчих ізоляторах – 8 осіб (за весь минулий рік – 13 осіб)[1]. Також велика кількість скарг засуджених, які стосуються саме неналежного медичного обслуговування, ненадання стаціонарного лікування надходять щороку і до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини. Отже, все це потребує глибокого аналізу питання щодо більш ефективного застосування інституту звільнення від відбування покарання та можливості застосування паліативної допомоги до засуджених.

Виклад основного матеріалу. Важливим кроком до забезпечення поваги до прав людини та захисту усіх осіб від катувань та інших

▪ Щодо питання надання засудженим паліативної допомоги: реалії сьогодення / З. Ф. Дільна // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2018. – № 2(18) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2018/n2/18dzfdrs.pdf>.

жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання, є ратифікація Україною 24 лютого 1987 року Конвенції ООН проти катувань та іншого жорстокого, нелюдського та принижуючого гідність поводження та покарання. Відповідно до цього документу, "катування" означає будь-яку дію, якою будь-якій особі навмисне заподіюються сильний біль або страждання, фізичне чи моральне, щоб отримати від неї або від третьої особи відомості чи визнання, покарати її за дії, які вчинила вона або третя особа чи у вчиненні яких вона підозрюється, а також залякати чи примусити її або третю особу, чи з будь-якої причини, що ґрунтується на дискримінації будь-якого виду, коли такий біль або страждання заподіюються державними посадовими особами чи іншими особами, які виступають як офіційні, чи з їх підбурювання, чи з їх відома, чи за їх мовчазної згоди[2]. Власне нерідко трапляються випадки, коли прокуратурою виявляється низка порушень при дотримання прав в'язнів на отримання належної медичної допомоги в місцях позбавлення волі. Наприклад, штати медичних частин деяких випарвних колоній є недоукомплектованими, або ж лікарі не виконують належно свої службові обов'язки, що відповідно має наслідком не отримання належної фахової та своєчасної медичної допомоги засудженими, або ж взагалі призводить до їх смерті.

Так, згідно норм чинного законодавства, особа, яка відбуває покарання у місцях позбавлення волі (колонії) має право бути звільненою судом від подальшого відбування покарання у випадку, якщо його хвороба входить до відповідного переліку захворювань, що містяться у додатку № 12 «Порядку організації надання допомоги засудженим до позбавлення волі». Відповідно у таких випадках, тобто при наявності захворювання, засуджений має право на адекватну невідкладну медичну допомогу, незважаючи навіть на те, що до вищезгаданого Переліку віднесені у своїй

▪ Щодо питання надання засудженим паліативної допомоги: реалії сьогодення / З. Ф. Дільна // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2018. – № 2(18) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2018/n2/18dzfdrs.pdf>.

більшості невиліковні хвороби в своїх термінальних стадіях. Тобто фактично виходить, що людину звільняють від подальшого відбування покарання вже тоді, коли наявний передсмертний стан. Проте, і тут варто зазначити, що ситуація є неоднозначною. Так, як відомо суд, на власний розсуд вирішує питання щодо звільнення засудженого від подальшого відбування покарання за поданням або ж самого засудженого (його захисника чи законного представника) або через адміністрацію органу чи установи виконання покарань, які повинні на підставі висновку відповідної лікарської комісії протягом доби після його отримання підготувати подання до суду про вирішення питання для звільнення засудженого від відбування покарання за хворобою (п.11 ч. VI вищезгаданого Порядку[3].

Варто також зазначити, що під час візиту Європейського комітету з питань запобігання катуванням, нелюдському та іншому жорстокому чи такому, що принижує людську гідність, поведженню до нашої держави у 2012 році, увага зверталась якраз на тому, що виявлені випадки, коли засуджені не звільнялись, будучи у стані невиліковної хвороби і вже навіть в період її загострення через допущені зволікання з боку адміністрації установи виконання покарань. Окрім того, за результатами цього візиту було констатовано, що суди, при розгляді такого питання повинні виходити із так званої презумпції на звільнення, оскільки дійсно інколи затримкою при вирішенні питання про звільнення засудженого від відбування покарання за хворобою є також позиція самого суду, який виходить як із внутрішнього переконання, так і з недосконалістю нормативного регулювання цього питання. Так, наприклад однією із проблем вважається неповний перелік хвороб, що є підставою для подання до суду клопотання, тим більше, що згідно ч. 2 ст. 84 Кримінального кодексу України, такий перелік є невичерпним, адже «інша тяжка хвороба» є поняттям оціночним.

▪ Щодо питання надання засудженим паліативної допомоги: реалії сьогодення / З. Ф. Дільна // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2018. – № 2(18) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2018/n2/18dzfdrs.pdf>.

Пропонується навести позицію ЄСПЛ щодо цього питання. Так, наприклад у справі «Єрмоленко проти України», у своєму рішенні Суд зазначив, що практика вирішення питань звільнення особи від відбування покарання за станом здоров'я виходячи тільки з виключного переліку захворювань, які можуть бути підставою для такого звільнення, без оцінки інших обставин і за відсутності можливості судового розгляду відповідного рішення є такою, що не забезпечує гарантій статті 3 Конвенції[4]. Проблема чинного законодавства в тому, що наприклад, згідно Постанови Пленуму Верховного суду України № 8 від 28.09.1973 року «Про практику застосування судами законодавства про звільнення від відбуття покарання засуджених, які захворіли на тяжку хворобу», судам, під час вирішення питання про звільнення від відбування покарання за хворобою рекомендується посилається не лише на висновок лікарської комісії, а й враховувати тяжкість вчиненого злочину, поведінку засудженого під час відбуття покарання, ставлення до праці, ступінь його виправлення, чи не ухилявся він від призначеного лікування, а також інші обставини. Проте видається зовсім нелогічним при вирішенні такого роду питання звертати увагу на характеристику особи засудженого (наявність стягнень/заохочень) для з'ясування питання чив ін виправився чи ні, а тим більше ставлення до праці. Очевидно, що хворий засуджений фізично не зможе виконувати норми виробництва задля доведення сумлінного ставлення до праці. Інколи суди, незважаючи на стан хворого, наявність у нього навіть цілого комплексу хвороб (при чому інколи вже на майже термінальній стадії), відмовляються звільняти засудженого тільки через ступінь важкості вчиненого ним злочину і того, що він, перебуваючи в місцях позбавлення волі не виправився. Негативну картину щодо цього доповнює і затягування загальних строків розгляду таких клопотань (наприклад затягування з подачею матеріалів на звільнення адміністрацією і суворе застосування

▪ Щодо питання надання засудженим паліативної допомоги: реалії сьогодення / З. Ф. Дільна // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2018. – № 2(18) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2018/n2/18dzfdrs.pdf>.

Переліку хвороб, що є підставою для звільнення призводять до того, що ще під час розгляду матеріалів про звільнення судами помирає приблизно 10 % засуджених)[5]. Дійсно, аналізуючи Єдиний державний реєстр судових рішень, то в період за останні 5-6 років, близько 120 засуджених, які були тяжко хворі, померли так і не дочекавшись розгляду судом їх клопотання про звільнення.

Отже, бачимо, що питання щодо звільнення від відбування покарання засуджених за хворобою вирішується по-різному, проте не слід забувати, що таким засудженим (тобто хворим на одну із тих часто невиліковних хвороб) потрібна вже не лише медична допомога, яка вже може бути безсильною при боротьбі з недугою, а в більшості така особа потребує саме паліативної допомоги, надання якої взагалі не передбачено в місцях позбавлення волі. Відповідно до Порядку надання паліативної допомоги, затвердженого Наказом Міністерства охорони здоров'я від 21.01.2013 року, паліативна допомога надається закладами охорони здоров'я за умови наявності сертифіката державної акредитації закладу охорони здоров'я, ліцензій Міністерства охорони здоров'я на право провадження господарської діяльності: з медичної практики; з обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів. Відповідно до цього Порядку, загальна паліативна допомога - паліативна допомога, яка надається паліативному пацієнту від моменту встановлення діагнозу невиліковного прогресуючого захворювання медичними працівниками відповідно до їх спеціалізації, тоді, як паліативне лікування - складова частина паліативної допомоги, яка включає надання адекватного ефективного знеболення, медикаментозної терапії, медико-психологічної реабілітації, хірургічних та інших методів лікування, догляду. Також порядок визначає, що паліативним пацієнтом може бути особа усіх вікових груп, хвороба якого не піддається лікуванню, спрямованому на одужання[6].

- Щодо питання надання засудженим паліативної допомоги: реалії сьогодення / З. Ф. Дільна // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2018. – № 2(18) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2018/n2/18dzfdrs.pdf>.

Отже, основним завданням паліативної допомоги вважається все ж забезпечення особи, яка її потребує максимальну якість життя, основними складовими якого мало б бути лікування больових синдромів, догляд, психологічна підтримка і духовна. Паліативна допомога повинна бути спрямована на те, щоб позбавити симптомів болю, зменшити прояви хвороби (якщо не вдається їх взагалі усунути), підтримувати повноцінне та по можливості активне життя хворої особи, позитивно впливати на перебіг захворювання. Проте звісно, що єдина вимога, за дотримання якої така допомога може бути визнана ефективною, це те, що її слід починати надавати особі якомога раніше. Існує перелік медичних показань для надання паліативної допомоги. Зокрема, до таких відносять прогресуючі захворювання на останніх стадіях перебігу, що не піддаються лікуванню, спрямованому на одужання, та супроводжуються хронічним больовим синдромом та значними обмеженнями життєдіяльності. Комітет ООН з економічних, соціальних і культурних прав стверджує, що «країни несуть зобов'язання поважати право на охорону здоров'я, зокрема, не відмовляючи або не обмежуючи рівний доступ усім особам... до профілактичних, лікувальних і паліативних послуг у сфері охорони здоров'я»[7]. Спеціальний доповідач ООН з питань катувань, заявив, що він «вважає, що де-факто відмова в доступі до знеболюючих, якщо вона стає причиною сильного болю і страждань, є жорстоким, нелюдським або принижуючим гідність поведінням або покаранням[8]. Про ефективність паліативної допомоги можна говорити тоді, коли вона надається з моменту діагностики захворювання в особи, поєднуючись із звичайною лікувальною терапією, адаптовуватись до потреб пацієнта. Також важливою складовою паліативної допомоги є доступ до основних ліків, аби полегшити біль, який виснажує організм ще більше.

▪ Щодо питання надання засудженим паліативної допомоги: реалії сьогодення / З. Ф. Дільна // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2018. – № 2(18) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2018/n2/18dzfdrs.pdf>.

Варто навести положення окремих нормативно-правових актів, що певною мірою регулюють права пацієнтів, в тому числі й на надання паліативної допомоги. Так, зокрема, у Декларації про політику в галузі забезпечення прав пацієнта в Європі, прийнятій Європейською консультативною нарадою ВООЗ, зазначено, що пацієнти мають право на полегшення своїх страждань відповідно до можливостей медичної науки. Пацієнти в термінальній стадії мають право на гуманну допомогу та гідну смерть[9]. Відповідно до Європейської хартії прав пацієнтів (ст. 11), кожен має право за можливості уникнути страждань і болю на кожному етапі свого захворювання. Медичні служби повинні взяти на себе зобов'язання вживати всіх розумних заходів у цьому напрямі – таких як паліативне лікування і полегшення доступу пацієнтів до такого лікування»[10]. Окрім того, можна назвати ще такі міжнародно-правові документи, як наприклад ст. 25 Загальної Декларації Прав Людини (ООН, 1948 р.); ст. 12.1. Міжнародного Пакту про економічні, соціальні і культурні права (ООН, 1966 р.); Рекомендації Ради Європи Rec 24 (2003) Комітету Міністрів Ради Європи державам-учасникам по паліативній допомозі; Декларації ВООЗ (1990 р.); Резолюції Парламентської асамблеї Ради Європи «Про права хворих і помираючих людей» (1999 р.); Резолюції 1649 (2009 р.) Парламентської асамблеї Ради Європи «Паліативна допомога. Модель інноваційної політики в соціальній галузі та сфері охорони здоров'я».

В Україні, до 2011 року поняття паліативна допомога не закріплювалось на рівні законодавства. Лише вже у 2011 році, «Основи законодавства України про охорону здоров'я» було доповнено статтею 35-4 «Паліативна допомога», яка регламентувала можливість надання пацієнтам, які перебувають на останніх стадіях перебігу невиліковних захворювань паліативної допомоги, тобто комплексу заходів, спрямованих на

▪ Щодо питання надання засудженим паліативної допомоги: реалії сьогодення / З. Ф. Дільна // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2018. – № 2(18) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2018/n2/18dzfdrs.pdf>.

полегшення фізичних та емоційних страждань пацієнтів, а також надання психосоціальної і моральної підтримки членам їх сімей[11]. Загалом якщо коротко торкнутись становлення цього виду допомоги в Україні, то прослідковуємо його лише починаючи з кінця 90-их років 20 століття, коли в Україні саме почали відкривати перші хоспіси (до слова у Львові такий вперше був створений у 1996 році). Вже у 2002 році було створено Всеукраїнську благодійну організацію «Рада захисту прав та безпеки пацієнтів», яка вперше перед громадськістю держави поставила перед принципове та важливе питання щодо необхідності та шляхів забезпечення прав пацієнтів у кінці життя. У 2007 р. було створено Всеукраїнську Асоціацію паліативної допомоги, в 2008 році Інститут паліативної та хоспісної медицини, і вже у 2011 році було створено Всеукраїнську громадську організацію «Українська Ліга сприяння розвитку паліативної та хоспісної допомоги». Вже у 2016 році в нашій державі діяло близько 20 паліативних відділень.

Світова практика надання паліативної допомоги відбувається за трирівневим ступенем: 1) такий вид допомоги може бути наданий медиками, які пройшли відповідний курс, і відповідно знати основні принципи паліативної допомоги, а також вміти застосовувати їх на практиці; 2) так звана базова паліативна допомога, що надають лікарі первинної ланки, які мають володіти базовими знаннями з паліативної допомоги; 3) спеціалізована паліативна допомога, яку повинні надавати фахівці, основною діяльністю яких є надання паліативної допомоги, яка, видається, мала б бути найбільш ефективною.

Що стосується засуджених, то щодо них, окремі первинні елементи паліативної допомоги, у разі наявності важкої хвороби, яка власне підпадає під перелік тих, на підставі яких він може бути звільнений від подальшого відбування покарання повинні були б надаватись ще під час перебування

▪ Щодо питання надання засудженим паліативної допомоги: реалії сьогодення / З. Ф. Дільна // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2018. – № 2(18) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2018/n2/18dzfdrs.pdf>.

засудженого у місцях позбавлення волі відповідними закладами охорони здоров'я Державної кримінально-виконавчої служби України, адже засуджений залишається в закладі охорони здоров'я ДКВС або закладі охорони здоров'я державної чи комунальної форм власності до моменту поки суд не прийме рішення щодо цього питання, і у разі прийняття судом рішення про звільнення засуджений звільняється безпосередньо із закладу охорони здоров'я ДКВС або закладу охорони здоров'я державної чи комунальної форм власності. Також не слід забувати, що одним із елементів отримання паліативної допомоги є саме отримання ефективного знеболення, а це питання в свою чергу регулюється положеннями Порядку придбання, перевезення, зберігання, відпуску, використання та знищення наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів у закладах охорони здоров'я, і відповідно до якого максимальний термін, на який може пацієнт бути забезпечений препаратами наркотичних засобів під час надання паліативної допомоги - не більше ніж на 15 днів[12].

Висновки. Отже, питання отримання засудженими особами окремих елементів паліативної допомоги, а особливо ще перебуваючи у місцях позбавлення волі вимагає детального нормативного регулювання, особливо слід увагу приділяти отриманню засудженими ефективного знеболення (а саме тими препаратами, які підпадають під спеціальний порядок їх придбання, зберігання та використання). Зокрема видається, що у цьому випадку слід привести у відповідність між собою норми Порядку організації надання медичної допомоги засудженим до позбавлення волі та Порядку придбання, перевезення, зберігання, відпуску, використання та знищення наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів у закладах охорони здоров'я, чітко закріпивши порядок отримання засудженими паліативної допомоги ще до моменту їх звільнення від відбування покарання за хворобою.

- Щодо питання надання засудженим паліативної допомоги: реалії сьогодення / З. Ф. Дільна // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2018. – № 2(18) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2018/n2/18dzfdrs.pdf>.

Список використаних джерел

1. Кримінально-виконавча система України у липні 2018 р. Статистичний огляд. Тюремний портал. Громадська правозахисника організація «Донецький меторіал». URL. <http://ukrprison.org.ua/statistics/1533198157>
2. Конвенція проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання: міжнародний документ від 10.12.1984 р. URL. http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_085
3. Порядок організації надання медичної допомоги засудженим до позбавлення волі: Наказ Міністерства юстиції України, Міністерства охорони здоров'я України від 15.08.2014 р. № 1348/5/572 URL. <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0990-14>
4. Справа «Єрмоленко проти України»: Заява № 49218/10 / Стислий виклад рішення від 15 листопада 2012 р. URL. old.minjust.gov.ua/file/25143.docx
5. Романов М.В. Звільнення від відбування покарання за хворобою: теоретичні та практичні питання. *Теорія і практика правознавства: Електронне наукове фахове видання Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого*. 2013. Вип. 2 (4). URL. http://nauka.jur-academy.kharkov.ua/download/el_zbirnik/2.2013/36.pdf
6. Порядок надання паліативної допомоги: Наказ Міністерства охорони здоров'я України від 21.01.2013 р. № 41 URL. <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0229-13>
7. Комітет з економічних, соціальних і культурних прав (КЕСКП). Загальний коментар № 14, U.N. Doc. E/C.12/2000/4 (11 серпня 2000 р.). URL. <http://www2.ohchr.org/english/bodies/cescr/comments.htm>

▪ Щодо питання надання засудженим паліативної допомоги: реалії сьогодення / З. Ф. Дільна // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2018. – № 2(18) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2018/n2/18dzfdrs.pdf>.

8. Комітет з прав людини (КПЛ). Доповідь СД з питань катувань, А/HRC/10/44), п. 72 (14 січня 2009 р.). URL. http://medicallaw.org.ua/fileadmin/user_upload/PDF

9. Декларація ВООЗ про політику в галузі дотримання прав пацієнта в Європі: Прийнято Європейською консультативною нарадою ВООЗ із прав пацієнта. Амстердам, 1994. URL. www.who.int/genomics/public/eu_declaration1994.

10. Європейська Хартія прав пацієнтів: Міжнародний документ від 15.11.2002 р. URL. <http://biogarmonia.com.ua/docs/charter>

11. Основи законодавства про охорону здоров'я: Закон України в редакції від 10.06.2018 р. URL. <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12>

12. Порядок придбання, перевезення, зберігання, відпуску, використання та знищення наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів у закладах охорони здоров'я: Постанова Кабінету Міністрів України від 13 травня 2013 р. № 333. URL. <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/333-2013-%D0%BF>

Дільна З. Ф.

Щодо питання надання засудженим паліативної допомоги: реалії сьогодення

У статті розглядається питання, що гуманізації покарання у чинному кримінальному законі, детально розглядається питання щодо особливостей та проблем застосування до особи засудженого інституту звільнення від покарання за хворобою, а також недоліки, які при цьому існують. Розглядається зміст права засудженого на охорону здоров'я під час відбування ним покарання, а також зауваження до лікування засуджених та до медико-санітарного забезпечення їх діагностування, а також можливості

▪ Щодо питання надання засудженим паліативної допомоги: реалії сьогодення / З. Ф. Дільна // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2018. – № 2(18) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2018/n2/18dzfdrs.pdf>.

одержання особами, які відбувають покарання паліативної допомоги, як одного із видів медичної допомоги

Ключові слова: засуджений, гуманізація покарання, звільнення від відбування покарання за хворобою, паліативна допомога, знеболення

Дільна З. Ф.

По вопросу предоставления осужденным паллиативной помощи: реалии сегодняшнего дня

В статье рассматривается вопрос, о гуманизации наказания в действующем уголовном законе, подробно рассматривается вопрос относительно особенностей и проблем применения к личности осужденного института освобождения от наказания за болезнью, а также недостатки, которые при этом существуют. Рассматривается содержание права осужденного на охрану здоровья во время отбывания им наказания, а также замечания к лечению осужденных и медико-санитарного обеспечения их диагностирования, а также возможности получения лицами, отбывающими наказание паллиативной помощи, как одного из видов медицинской помощи

Ключевые слова: осужденный, гуманизация наказания, освобождение от отбывания наказания по болезни, паллиативная помощь, обезболивание

Dilna Z. F.

On the issue of granting to convicts of palliative care: the realities of today

The article discusses the issue that the humanization of punishment under the existing criminal law, are examined in detail concerning the characteristics and problems of the application to the person convicted of the Institute of exemption from punishment for a disease, but also the shortcomings which exist. Roglages the content of the right of the convict to health while serving his

-
- Щодо питання надання засудженим паліативної допомоги: реалії сьогодення / З. Ф. Дільна // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2018. – № 2(18) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2018/n2/18dzfdrs.pdf>.

punishment, as well as comments on the treatment of prisoners and the health of their diagnosis. Today, unfortunately, there is a high mortality rate in penal institutions, which is clearly caused primarily by failure to provide proper medical care (e.g. delayed diagnosis, treatment not fully, the delay in treatment and the like). Also a large number of complaints of prisoners that relate to exactly improper medical care, failure to provide inpatient treatment and go annually to the Commissioner of the Verkhovna Rada of Ukraine on human rights. So, all this requires a deep analysis of a question concerning a more effective use of the institution of release from punishment and the possibility of applying palliative care to convicted prisoners. In fact often there are cases when the Prosecutor's office revealed a number of violations while respecting the rights of prisoners to receive adequate medical care in places of deprivation of liberty. For example, States medical parts of some correctional facilities are understaffed or doctors do not perform properly the duties of their offices respectively, shall have the effect of not getting adequate professional and timely medical care securename, or even leads to their death. Explores opportunities for persons serving sentences in palliative care as one of the types of medical care.

-
- Щодо питання надання засудженим паліативної допомоги: реалії сьогодення / З. Ф. Дільна // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2018. – № 2(18) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2018/n2/18dzfdrs.pdf>.